

[Henry Christensen.]

været enige om at efterkomme regeringens ønske om at foretage førstebehandling af disse forslag hurtigt. Vi fik finansministerens fremsættelsestale i går, og det havde måske været hensynsfuldt, om finansministeren så også ville have hjulpet os derhen, at han havde stillet sin fremsættelsestale til rådighed. Den danner jo også baggrund for denne debat, og det gør det meget vanskeligt for partierne og for ordførerne at kunne føre denne debat, når ministeren ikke har villet gøre os den tjeneste at stille sin fremsættelsestale til rådighed. Jeg ledte efter den, da jeg skulle gå hjem i aftes for at arbejde med disse ting, og kunne ikke finde den nogen steder, og det gør altså, at nogle af de bemærkninger, man har at gøre til finansministeren, svæver en lille smule i luften, fordi man ikke har hans egentlige tale.

Jeg indrømmer, at der var én ting, der blev hængende i luften, og som nok blev fattet, og det var finansministerens betragtning om, at det, vi trængte til nu, og det, han nu ville foreslå, når han havde fået gennemført disse ting, var en skattepause. Så meget blev nok opfattet — trods alt. Det mindede mig nu mest om en argumentation, vi også har hørt før: at kan jeg nu bare få de og de krav gennemført, så har jeg ikke flere „territoriale krav“. Normalt har den slags garantier ikke vist sig at være særlig effektive, og jeg lagde da også mærke til, at finansministerens tilsagn ikke gik længere end til næstkommende finansår, så så selvfølgelig meget opløftende var der, når alt kom til alt, nok ikke i denne finansministerielle betragtning.

Nu får vi altså lagt det fjerde buketforslag på bordet i løbet af et års tid, en ny forhøjelse af skatterne og statens indtægter med 600-700 mill. kr. Jeg vil gerne — også fordi det har været anført så ofte i debatten — sige, at det argument, der lejlighedsvis bruges: at nu må man påkalde ansvarlighed hos de forskellige partier i folketinget, og at de, hvis de ønsker forskellige udgifter, også må være med til at gennemføre de indtægter, der skal dække udgifterne, har de lovforslag, vi her er stillet over for, ikke noget at gøre med. Venstre — som formentlig alle ansvarlige partier — vil naturligvis være indstillet på at medvirke til og tage ansvar for dækning af de udgifter,

som man finder rimelige, og som man er med til at gennemføre. Således må det være, og således har det da heldigvis også altid været.

Men ser vi på det forslag til udgifter for det kommende år, der ligger på folketingets bord, og som skal til behandling i næste uge under finanslovdebatten, så er stillingen da ganske klart den, at de foreslåede udgifter ikke er nødvendige til dækning af statens forventede forbrug af midler i det kommende år. Det er der på forhånd fuld dækning for i kraft af den gældende skattemodifikation, der oven i købet vil give den højtærede finansminister 2.130 mill. kr. mere i kassen end i indeværende finansår, således at han, når alle skatterne er brugt til udgifter næste år, alligevel endda vil have et kasseoverskud på ca. 300 mill. kr. tilbage efter de foreliggende opgørelser. Derfor kan vi se bort fra den del af diskussionen. Det er ikke et spørgsmål om dækning af statens udgifter; det er ikke det, som disse forslag er begrundet i; de er og må være begrundet i noget andet, og det er da også klart nok, idet regeringen begrunder dem med henvisning til den almindelige økonomiske situation her i landet.

Det er især kreditstramningen, regeringen anfører som særlig årsag til, at der nu skal flere skatter i statskassen. Det er altså en statsopsparing, den højtærede finansminister nu ønsker at fortsætte med i det omfang, som han her har angivet. Det er her, en del af kernepunktet i diskussionen ligger. Og se, så bliver det nødvendigt at gå lidt længere tilbage. For hvorfor har vi kreditstramning i Danmark? Hvorfor har vi en så hårdhændet kreditstramning, som tilfældet er? Det hænger sammen med den stadige mangel på økonomisk balance, der har været i dansk økonomi igennem de senere år. Det hænger sammen med, at der har været en skæv balance imellem efterspørgsel og udbud, imellem pengeregighed og produktion, imellem anvendelse af indkomster til opsparing og til forbrug sammenholdt med behovet for investering. Det hænger sammen med, at vi har haft en stærk inflatorisk udvikling i Danmark, der desværre tegner til at vokse med stadig stigende fart. Det er alle disse faktorer, der har været skævhederne i den økonomiske politik igennem de senere år. Og det, finansministeren her